

GRAMMATON

Turnul Înteptilor

Johanna Trommer
Meryem Natalie Akdenizli

G R A

M M A

T O N

Turnul Înțelepților

Traducere din limba germană și note de
Doina Fischbach

EDITURA ALLFA

<http://www.all.ro/grammaton-turnul-inteleptilor.html>

LETTERLAND. DIE DIAMANTENQUELLE

Johanna Trommer & Meryem Natalie Akdenizli

Copyright © 2011 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

GRAMMATON: TURNUL ÎNȚELEPTILOR

Johanna Trommer și Meryem Natalie Akdenizli

Copyright © 2014 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TROMMER, JOHANNA

Grammaton. Turnul Înteleptilor / Johanna Trommer, Meryem Natalie Akdenizli;

trad.: Doina Fischbach. – București: ALLFA, 2014

ISBN 978-973-724-832-9

I. Akdenizli, Meryem Natalie

II. Fischbach, Doina (trad.)

821.112.2-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA**, is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

1

Un strigăt de ajutor

În bibliotecă se așternuse o liniște neobișnuită. Tinka era aproape singură în sală, astfel încât nimeni nu putea vedea cu cât stupoare privește scrisoarea care se afla în fața ei. Paginile cărții deschise în fața ei i se părură dintr-odată complet lipsite de importanță.

Tocmai răsfoia nehotărâtă paginile în format mare ale *Odiseei*, când a descoperit înăuntrul ei documentul desprins, tipărit cu litere ciudate. La prima vedere, părea că textul de pe hârtie e alcătuit din fragmente de ziare, așa cum văzuse Tinka în scrisorile sau biletele de amenințare din filme. Dar nu era așa. Literele erau înșiruite pur și simplu neregulat și erau foarte diferite. Hârtia părea că fusese smulsă de undeva.

Oricât de inofensiv sunau primele cuvinte scrise acolo, ele îi dădură Tinkăi fiori reci pe șira spinării.

„Stimată Tinka“, scria acolo.

Într-adevăr, scrisoarea îi era adresată ei personal! Dar cum să fi știut cineva că tocmai ea avea să găsească acea hârtie? Și de unde să fi știut acel cineva numele ei?

Tinka se înfioră. Acea chestiune i se părea cât se poate de stranie.

Ca mânată de o forță invizibilă, se asigură că nu o observă nimeni, apoi împături repede bilețelul și-l băgă fără să-l citească în buzunarul jachetei. Alungă cu nervozitate o buclă brunetă rebelă care îi cădea pe față, închise brusc cartea mare, legată în piele, și puse exemplarul prețios înapoi la locul său pe raft. Voia să ajungă repede acasă, pentru a citi misterioasa scrisoare în liniște și cu cea mai mare atenție.

Poate că de emoție se înșelase, iar în scrisoare nici nu scria „Stimată Tinka“. Ce formulă de adresare neobișnuită!

Era posibil să fie scris cu totul altceva, iar ea să fi citit greșit. Poate că de data aceasta dăduse cu adevărat frâu liber fanteziei, așa cum afirmase nu o dată mama ei.

Părinții ei erau încă la muncă, așadar Tinka putea examina complet ne-stingherită ceea ce găsisese.

O luă spre casă cu pași grăbiți. Ce putea conține acea scrisoare misterioasă? Și era, într-adevăr, adresată ei? Sau poate că era doar o notă complet neînsemnată, care îi căzuse în mâini din pură întâmplare? Însă Tinka era absolut sigură că foaia aceea de hârtie ajunsese abia de curând în carte, fiindcă în ultima vreme citise frecvent din acea operă ce conținea peripețiile legendarului Ulise sau privise pur și simplu ilustrațiile minunate desenate – cu siguranță că i-ar fi sărit în ochi orice modificare, oricât de mică.

Curând, Tinka ajunsese în fața ușii locuinței și căută cu nerăbdare cheia în rucsacul ticsit. După ce o găsi, se grăbi să ajungă în camera ei. Îl mângâie în trecăt pe motanul Baltazar pe capul său negru, apoi își dădu jos jacheta și o aruncă pe pat, se așeză la birou și scoase hârtia din buzunar; o așeză pe masă și o netezi. Privi emoționată literele de mărimi și forme diferite și, în cele din urmă, începu să citească:

Stimată Tinka,

Locuitorii lumii literelor sunt în mare pericol! Te rog, vino la noi cât mai repede!

Ești ultima noastră mare speranță.

Contactează-l imediat pe anticarul Antonius, el te va ajuta! Anticariatul lui se află în imediata ta apropiere.

Cu respect,

Arthur,

Președintele Senatului și responsabilul pentru siguranța și combaterea pericolului ce amenință Grammaronul.

Post scriptum: Important – te rog, adu-ne neapărat înapoi această scrisoare, pentru ca literele de pe ea să poată fi eliberate!

Tinka se rezemă de spătarul scaunului. Gândurile i se învălmășeau în cap. Să-și fi permis oare cineva să facă o glumă cu ea? Dar cine? În orice caz, cineva știa care e cartea ei preferată din Biblioteca Mare. Cum altfel ar fi putut să lase scrisoarea pentru ea cu atâta siguranță?

Dar numai trei oameni știau de ea. Aceștia erau tatăl ei, fratele ei gemăn, Benjamin, și Isabela, prietena ei cea mai bună. Iar lor cu siguranță că nu le-ar fi trecut prin minte să-i scrie în glumă o scrisoare atât de absurdă. În plus, fratele ei era internat în spital, așa că ieșea cu totul din discuție.

Gândindu-se la Benjamin, Tinka se întristă foarte tare. Acesta fusese rănit grav într-un accident de mașină și se afla deja de câteva luni în comă. Se gândi cu tristețe la faptul că odinioară fusese tot atât de vesel, de sănătos și de fericit precum sora lui gemănă. Tinka și fratele ei fuseseră mereu foarte apropiați. Îi simțea lipsa incredibil de mult și suferea foarte tare din cauza stării lui încă critice.

Alungă gândurile amare și privi iar literele misterioase.

Anticarul Antonius, cine mai era și acesta?

Și o lume a literelor numită Grammaron?

Din cărți, Tinka era familiarizată cu multe lumi, iar ea crezuse dintotdeauna în puterea neobișnuită a literelor. Dar o lume a literelor? Iar ea trebuia să o salveze de ceva?

Între timp, Baltazar sărise pe birou și se așezase pe bucata de hârtie. Tinka tocmai voia să împingă ușor motanul la o parte, când acesta reacționă fulgerător la ceva ce se petrecu pe document sub etichetele lui catifelate. Și Tinka văzuse.

Litera A din numele „Arthur“ se mișcase!

Se deplasase de la locul ei câțiva centimetri spre stânga, apoi, evitând laba neagră a lui Baltazar, sărise înapoi pe locul ei inițial, puțin agitată. În mod evident, Baltazar nu avea niciun motiv de mirare, fiindcă acum stătea iar nemșcat pe masă și o privea cu ochii săi verzi ca smaraldul, torcând ușor. Totuși, Tinka era bucuroasă că, după câte se părea, și el observase ceva, fiindcă, altminteri, s-ar fi gândit că fantezia ei debordantă o împinsese definitiv spre o stare de nebunie până atunci neexplorată.

Dar ea văzuse.

Și avea un martor. Deși acesta era doar un motan negru ca pana corbului care trata întreaga situație cu destulă indiferență, tocmai asta făcea chestiunea

cu atât mai credibilă, fiindcă nicio pisică nu ar lovi cu laba cu o asemenea rapiditate dacă nu s-ar mișca nimic în apropierea ei.

Tinka își ținu răsufierea și privi din nou pentru câteva minute literele, care acum, însă, stăteau iar nemișcate la locul lor.

Toate astea nu aveau niciun sens. Trebuia să se sfătuiască cu cineva. Iar singura persoană cu care putea face acest lucru era prietena ei cea mai bună.

Tinka împături scrisoarea cu grijă, dar și cu un sentiment de neliniște, și o băgă în buzunarul jachetei, pentru a merge cu ea la Isabela. Deși Tinkăi îi plăcea să citească, iar Isabela era preocupată mai degrabă de cifre și de problemele de aritmetică, pe care din oarecare motive le considera mult mai interesante, totuși cele două fete își împărtășeau orice secret.

Un sunet strident răsună în spatele ușii. Tinka apăsase pe butonul soneriei și aștepta nerăbdătoare ca Isabela să deschidă.

— Isa, vino cu mine! strigă ea cu respirația tăiată când prietena ei apărură uimită în prag.

Alergase tot drumul de emoție, iar acum trecu pe lângă Isabela, năpustindu-se în camera acesteia.

— Ce? Ai înnebunit? Tocmai ai întâlnit fantoma din Canterville? o întrebă Isabela pe un ton amuzat.

Era obișnuită să afle permanent câte ceva despre personajele celebre pe care Tinka le întâlnește în cărțile ei.

— Prostii! Uită-te la asta!

Tinka nu avea deloc chef de glume. Despături cu grijă scrisoarea și o puse pe birou, după ce dădu la o parte cu brutalitate obiectele școlare ale Isabelei. Cu o privire critică se convinse că toate literele sunt încă la locul lor, apoi, întorcându-se, spuse:

— Citește!

Isabela dădu ușor din cap, uimită de comportamentul bizar al Tinkăi. Voia deja să spună ceva ironic, dar observă expresia stranie de pe chipul prietenei sale celei mai bune și se aplecă fără tragere de inimă asupra mesei. Când, la scurt timp după aceea, o privi din nou pe Tinka, în ochii ei se putea citi un amestec de amuzament și îngrijorare.

— De unde ai tâmpenia asta?

Tinka îi povesti cu asemenea viteză întreaga întâmplare, unde și cum găsisse scrisoarea și despre cum se mișcase litera A, încât chiar și Isabela, care avea o capacitate de înțelegere extrem de rapidă, reuși cu mari dificultăți să urmărească frazele repezite.

— Isa, s-a mișcat!

Acum Tinka aproape că striga.

— Mai întâi, calmează-te și stai jos! Deci Arthur s-a mișcat, iar Baltazar a văzut...

Privirea critică a Isabelei era elocventă.

— Nu! Numai litera A s-a mișcat!

Tinka nu se liniștise absolut deloc, chiar dacă între timp se așezase pe patul Isabelei și măcar nu se mai agita atât de tare.

— Bine. Deci numai litera A. Dar poate că Baltazar a văzut doar o muscă și de-aia a dat cu laba?

În mod evident, Isabela nu putea fi convinsă atât de ușor de faptul că aici era vorba de cu totul altceva decât de o neînțelegere.

— Isa, nu era nicio muscă! Sunt sigură! Am văzut clar cum Baltazar a atins litera și nimic altceva! Și, în plus, eu însămi am văzut cum litera A s-a mișcat înainte și înapoi! Te rog, Isa, trebuie să mă crezi. Ești singura cu care pot vorbi despre asta.

Isabela răsufle de două ori adânc, apoi spuse îngândurată:

— Bine. Să presupunem că nu te-ai înșelat și că acest document misterios este serios. Apoi, că există o lume a literelor care, dintr-un motiv oarecare, este în pericol și are nevoie de ajutorul tău, fapt pentru care trebuie să iei imediat legătura cu un anticar pe nume Antonius.

— Da, spuse Tinka.

Nu mai era nimic de adăugat. Rezumatul obiectiv al Isabelei făcea ca totul să pară aproape și mai absurd. Cu toate acestea, Tinka nu avea încotro, trebuia să rezolve misterul scrisorii!

— Aha, continuă Isabela pe același ton obiectiv. Și ce vrei să faci acum? Să suni la Biroul de Informații și să ceri adresa unui anticar pe nume Antonius?

— Exact! E o idee excelentă!

Privirea Tinkăi se luminează.

Deși Isabela încercase să o convingă pe prietena ei de absurditatea întregii situații, obținuse contrariul.

— Poate că acest Antonius există cu adevărat, strigă Tinka cu entuziasm. Iar în cazul ăsta pot să-l vizitez și să-l întreb ce părere are despre scrisoarea! Iar dacă nu are nicio idee și o să zică că-s nebună, atunci o să mă lămuresc.

— În legătură cu ce anume? întrebă Isabela, puțin supărată de faptul că, fără să vrea, o încurajase pe Tinka și mai mult.

Pe de altă parte, nici nu-și făcuse prea mari speranțe că o va putea determina pe prietena ei să renunțe atât de repede la convingerea și la zelul ei.

— În legătură cu faptul că cineva și-a permis probabil o glumă cu mine. Dar dacă acest Antonius există cu adevărat și poate să confirme povestea din scrisoarea asta și să-mi spună mai multe despre ea și...

— Stop! strigă Isabela, care între timp se împăcase cu ideea că, momentan, Tinka nu va ceda.

— Bine. Atunci, caută mai întâi în *Pagini Aurii* să vezi dacă poți găsi acolo anticariatul său.

— Bună idee! Unde țineți cărțile de telefon?

Tinka era nerăbdătoare. Ceva o făcea să fie sigură că acel anticar exista. Așadar, va afla cu siguranță cine era Antonius și unde locuia.

— Așteaptă, o aduc din bucătărie.

Însă Tinka sărise deja în picioare și alerga după Isabela. În bucătărie se așeză pe unul dintre taburetele care înconjurau masa mare din lemn din centrul camerei și deschise repede ghidul *Pagini Aurii* pe care i-l întinsese Isabela.

— A, af, an... Aici... Anticariate. Bineînțeles, e stupid faptul că nu cunosc numele de familie al acestui Antonius...

Privirea Tinkăi alunecă fulgerător peste numele anticariatelor înregistrate și ale proprietarilor acestora, înainte de a-și ridica privirea dezamăgită.

— Nu există niciun Antonius aici.

Isabela nu-și putu stăpâni un zâmbet ușor, însă și-l reprimă repede când Tinka ridică privirea spre ea. Nu voia să-și enerveze și mai mult prietena.

— Sun la Biroul de Informații. În definitiv, ei au acces la toate adresele și numerele, nu doar la cele din zona noastră, decise Tinka la fel de hotărâtă. Chiar dacă în scrisoare scrie că acest magazin se află în apropiere, nu trebuie să fie vorba despre același oraș.

Isabela oftă, dar consideră că orice obiecție era inutilă și îi întinse Tinkăi telefonul.

Tinka formă repede numărul Biroului de Informații.

— Bună ziua. Numele meu este Tinka Behrendt.

O clipă mai târziu auzi o voce nervoasă.

— Aș vrea să știu dacă ați putea găsi pentru mine un anticar pe nume Antonius.

După o scurtă pauză continuă:

— Nu, din păcate nu cunosc numele de familie. Dar trebuie să mă ajutați, este urgent!

Se pare că apelul Tinkăi nu avu succes, fiindcă la scurt timp după aceea spuse:

— Da, mulțumesc, la revedere.

Era dezamăgită. Se uită în tăcere la cele câteva oale strălucitoare, care stăteau proaspăt spălate pe bufet.

Isabela se gândi din nou cum ar putea-o convinge pe prietena ei să renunțe la ideea nebunească de a căuta un anticar care în mod cert nici măcar nu exista.

— Tinka, te rog, fii rezonabilă! o imploră ea. Sigur că cineva își bate joc de tine. Și acea persoană se va distra copios când va afla că ai căzut în capcana ei!

Însă încercarea ei rămase fără rezultat.

— Exact. Să mă gândesc. Asta voi face acum. Mai întâi, voi merge din nou acasă, răspunse Tinka, cu o expresie tot încordată.

Isabela dădu să mai zică ceva, însă Tinka plecase deja să-și ia lucrurile. Își luă rămas-bun cu un scurt, dar și puțin ofensat „Pa, Isa!” și dispăru imediat.

În orice caz, se așteptase la ceva mai mult entuziasm și înțelegere din partea prietenei sale celei mai bune. Dar Isa pur și simplu avea acel sentiment indescriptibil, care îi șoptea în interior că în acea scrisoare se ascunde adevărul despre ceva absolut monstruos.

Dar cum putea să-l găsească pe acel Antonius? Trebuia să existe o cale!

Abia când zări, zece minute mai târziu, poarta Marii Bibliotecă îi veni Tinkăi o idee. „Poate că unul dintre bibliotecari îl cunoaște”, se gândi ea.

Se apropie hotărâtă de clădirea familiară și se îndreptă direct spre scară, pentru a ajunge la primul etaj. Bineînțeles că Tinka îi cunoștea pe majoritatea bibliotecarilor de acolo. Cu puțin noroc îl va întâlni la acea oră chiar pe Bendix. Era un tânăr simpatic, care se bucura întotdeauna de vizitele Tinkăi la bibliotecă și care o ajutase deja de multe ori când căutase sau avusese nevoie de ceva anume. De obicei, Bendix lucra la primul etaj, unde erau cărțile pentru copii. Într-adevăr, Tinka nu trebui să caute mult. După ce străbătu două dintre numeroasele coridoare flancate pe ambele părți, până în tavan, de cărți viu colorate, îl zări. Bendix tocmai stătea pe o scară și aranja cărțile pe un raft pe care scria „Copii – Povești și povestiri scurte, B“. Când o văzu pe Tinka, se luminează la față.

— Bună, Tinka! îi strigă el de sus. Astăzi cauți ceva de la secția pentru copii? Credeam că nu mai citești decât povești pentru adulți!

Râse. În schimb, Tinka se mulțumi să zâmbească scurt și spuse:

— Bună, Bendix. Trebuie să te întreb ceva. Ia spune, ai auzit vreodată de un anticar pe nume Antonius? Se pare că are un anticariat.

— Hm...

Bendix puse înapoi pe raft cartea pe care o ținuse în mână și o privi pe Tinka.

— ...Nu cred. Cine e?

Tinka nu se așteptase la acea întrebare. Dar bineînțeles că nu ar fi povestit nimic nimănui despre scrisoare. Inventă repede o minciună, chiar dacă nu-i plăcea să facă asta în fața lui Bendix.

— Ah, am auzit doar că are un anticariat foarte frumos, cu ediții vechi foarte rare, răspunse ea. Mă gândeam că aș putea să-l vizitez și eu.

Spre ușurarea Tinkăi, Bendix nu mai puse nicio altă întrebare și, după o scurtă reflecție, spuse:

— Îmi pare rău, Tinka, din păcate nu-l cunosc. Dar întreabă-l pe domnul Abel, bibliotecarul de sus. El are mai multe relații, deoarece el însuși este un mare colecționar de opere vechi! El te-ar putea ajuta.

Tinka nu prea îl avea la inimă pe domnul Abel, deoarece acesta era cunoscut pentru faptul că ar fi preferat să facă întreaga bibliotecă inaccesibilă copiilor. Considera că cei mici nu știu să se poarte cu cărțile și, de aceea, nici nu prea îi îndrăgea. Totuși, Tinka își luă rămas-bun de la Bendix și porni imediat

în căutarea domnului Abel. Îl găsi pe bătrânul posac la etajul al treilea, unde tocmai examina cu ochii mijiți cotorul vătămat al unei cărți remarcabil de vechi.

Tinka încercă să pară cât mai prietenoasă și spuse:

— Domnule Abel, scuzați-mă vă rog că vă deranjez de la lucru, dar am doar o întrebare. Cunoașteți un anticar pe nume Antonius? Se pare că deține un anticariat, nu foarte departe de aici.

Bătrânul posac o privi supărat, apoi mormăi:

— Da, îl cunosc. Stă printre cărțile lui ca găina pe ouă.

Inima Tinkăi tresări. Dar, cum domnul Abel nu mai spuse nimic, ci își puse din nou ochelarii fără ramă pentru a se dedica în întregime cărților aflate în fața lui, Tinka i se adresă iar:

— Ați putea să-mi mai spuneți unde îl pot găsi și care e numele lui de familie?

Pe chipul bătrânului se vedea clar că răbdarea lui e pusă la grea încercare. În cele din urmă răspunse, chiar dacă în timpul acesta nu-și ridică privirea spre ea:

— Nu știu ce te privește pe tine, dar fie! Numele de familie nu-l cunosc. Nu-l știe nimeni. Magazinul său se află la Viena, în centrul orașului. Goldschmiedgasse, numărul douăzeci. Iar acum lasă-mă, te rog, în pace, copilă!

Cuvântul „copilă“ avea o nuanță de ostilitate, dar în acel moment Tinkăi îi era absolut indiferent. În timp ce se bucura în sinea ei de succes, mulțumi cu amabilitate și își luă rămas-bun de la bătrân, care catadicsi să scoată un mormăit.

Pe drumul spre casă luă hotărârea de a-l vizita cât mai curând pe Antonius în anticariatul său, pentru a afla mai multe despre mesajul misterios.

Tinka era încă singură acasă cu motanul, dar nu peste mult timp aveau să se întoarcă părinții ei.

Baltazar era vizibil încântat de prezența ei. O întâmpinase pe Tinka de la ușă, iar acum alerga zgomotos înaintea ei în bucătărie, anunțându-și foamea uriașă. Tinka îl urmă, pentru a-i umple castronul cu conținutul puternic mirositor al unei conserve cu hrană pentru pisici, în care motanul își vârâ imediat nasul roz, extrem de mulțumit și de lacom.

În timpul acesta, Tinka luă repede telefonul și formă numărul Isabelei. Împinse nerăbdătoare receptorul pe sub buclele castanii și așteptă tonul.

— Alo, Isa! spuse Tinka agitată când prietena ei răspunse, apoi îi povesti ce aflase la bibliotecă.

— Isa, trebuie să plec neapărat acolo! Dar ce să le spun părinților? Trebuie să mă ajuți! Ne trebuie doar o zi...

— Cum adică NE trebuie? se auzi ca o împușcătură de pistol din receptorul Tinkăi.

— Așteaptă, spuse Tinka aproape implorând-o. N-am putea merge împreună la Viena?

— Hm... Habar n-am...

Oricum, Isabela nu mai părea chiar atât de ostilă, de aceea Tinka continuă să vorbească atât de repede încât abia reușea să-și tragă sufletul:

— ...Și le spunem părinților pur și simplu că am vrea să facem o excursie în doi, da? Isa, te rog, vino cu mine!

— Chiar nu știu dacă părinții mei m-ar lăsa... mormăi Isabela nehotărâtă.

— Ah, Isa! Părinții tăi o să te lase, dacă și ai mei o s-o facă. Iar ai mei probabil că vor fi bucuroși dacă nu voi mai sta toată ziua cu nasul în cărți.

Tinka era o maestră când era vorba să o convingă pe Isabela să facă unele lucruri. Și își atinse scopul:

— Fie, se auzi vocea Isabelei. O să-i întreb pe părinții mei ce părere au. Dar nu promit nimic!

— Foarte bine. Iar eu aleg deja un tren și le spun părinților mei. Vorbim mai târziu la telefon, da? spuse Tinka binedispusă.

După ce își luă rămas-bun, Tinka merse în camera ei și se prăbuși pe pat. Simțea niște furnicături în stomac, o stare de nervozitate. Ceva în acea scrisoare era absolut straniu, și în curând avea să afle mai multe despre asta.

Era miercuri, deci mai aveau două zile pentru a pregăti totul. Va merge la gară chiar mâine, după ore, și va cumpăra din banii ei de buzunar două bilete spre Viena pentru sâmbătă dimineață.

Puțin mai târziu, Tinka se năpusti jos, în sufragerie, și le povesti planul părinților săi. Din fericire, aceștia reacționară așa cum se așteptase, neavând nimic de obiectat împotriva excursiei la Viena. Mamei ei i se părea chiar

că este o idee foarte bună și începu imediat să-i enumere Tinkăi toate obiectivele turistice ale orașului, pe care nu trebuia să le rateze cu niciun preț. Deși Tinka nu prea era atentă, se arătă cât se poate de interesată, ceea ce o bucură cu atât mai mult pe mama sa.

Puțin mai târziu vorbi încă o dată la telefon cu prietena ei. Se pare că Isabela avusese mai mult de furcă pentru a-și convinge părinții, dar reușise. Puteau merge împreună la Viena.

Următoarele trei nopți și două zile i se părură Tinkăi chinuitor de lungi.

Joi dimineață îl vizită încă o dată pe fratele ei geamăn la spital. Starea lui Benjamin era îngrijorătoare și o întrista foarte mult să-l vadă așa. Dar cel puțin starea lui nu se înrăutățise.

Apoi se duse la gară pentru a cumpăra biletele. Trenul lor urma să plece dimineață, pe la opt și jumătate, și avea să ajungă la destinație cam o oră mai târziu. De la librăria cea mai apropiată mai cumpără repede o hartă a Vienei. Goldschmiedgasse, pe care se afla anticariatul lui Antonius, era situată chiar în apropierea Catedralei Sfântul Ștefan, deci era cu siguranță foarte ușor de găsit. Stabili cu Isabela să se întâlnească sâmbătă la ora opt fix acasă la Tinka, pentru a începe de acolo călătoria.

Cu o seară înainte Tinka își împachetă rucsacul, chiar dacă nu avea nevoie de multe lucruri: scrisoarea și portofelul, *nicio* carte (în mod excepțional, probabil că nu va apuca să citească), harta și biletele. Tinka puse, pentru siguranță, și un pulover în plus.

După o noapte aproape nedormită, în sfârșit sosi momentul: se sculă la scurt timp după ora șapte, o luă pe Isabela și, puțin mai târziu, stăteau vesele, dar și emoționate, în trenul spre Viena, fără să știe ce le așteaptă acolo.

Erau singure în compartiment și, astfel, avură posibilitatea să folosească întregul spațiu și celelalte patru locuri pentru a se face comode. Tinka privea satisfăcută pe fereastra compartimentului, prin fața căreia în curând trecură cu o viteză amețitoare câmpii largi și localități mici, ce străluceau în razele matinale ale soarelui de parcă ar fi fost acoperite cu un văl auriu.

— Ia spune, Tinka, știi de fapt unde o să-l găsim pe Antonius ăsta al tău? întrebă Isabela, deși în fond ar fi putut să prevadă răspunsul.

O cunoștea pe Tinka atât de bine încât aproape putea să-i citească gândurile. Probabil că Tinka învățase deja pe de rost fiecare nume de stradă care ducea la anticariatul pe care îl căutau.

— Bineînțeles. Tu ce crezi? Dar nu este Antonius *al meu*, clar? veni răspunsul, așa cum era de așteptat, din partea Tinkăi.

— Clar, răspuse Isabela zâmbind.

Când ajunseră, în sfârșit, în gara aglomerată din Viena, Tinka și Isabela se alăturară mulțimii de oameni și urmară indicatoarele spre metrou.

— Ce vrei să-i spui de fapt acestui Antonius, în cazul în care îl vom găsi? întrebă Isabela la scurt timp după ce urcară în metrou.

— Ei bine, îi spunem cine suntem și de unde venim, apoi îi arăt pur și simplu scrisoarea. Va avea el ceva de spus la asta. Sau tu ce crezi? răspuse Tinka, privind-o întrebătoare pe Isabela.

— Da, de ce nu. Ceva mai bun nu-mi trece nici mie acum prin cap, spuse Isabela, ridicând din umeri puțin încurcată.

Nu dură mult până când afișajul electronic anunță stația „Catedrala Sfântul Ștefan“. Cele două părăsiră metroul și își croiră din nou drum pe câteva scări rulante și prin marea mulțime de oameni. Când ajunseră sus, în sfârșit sub cerul liber, Tinka uită pentru o clipă de scrisoarea din rucsac și privi impresionată Catedrala Sfântul Ștefan, care se înălța în fața lor spre cerul limpede ca cristalul. Însă în clipa următoare deveni iar neliniștită și porni hotărâtă spre strada căutată.

— Așa, murmură ea pentru sine, acum mai trebuie doar să găsim numărul douăzeci...

Tinka nu-și mai putea stăpâni curiozitatea, ceea ce o făcea să accelereze pașii. După ce trecură de câteva clădiri somptuoase, Isabela strigă:

— Tinka, acolo! Acolo e!

O clipă mai târziu văzu și ea. Deasupra unei vitrine mici, dar foarte îngrijite, era amplasată o firmă ovală care anunța cu litere aurii arcuite pe un fond negru: „Anticariatul lui Antonius“.

2.

Dezvăluiri

Intrarea anticariatului era încadrată de un impozant portal baroc, pe al cărui acoperiș rotunjit și bogat ornamentat doi heruvimi de piatră dolofani păreau să se bucure de soarele matinal. Tinka și Isabela se uitară în mica vitrină aflată în partea stângă, lângă ușa de sticlă de la intrare. Doar puține exemplare, în schimb vechi și foarte rare, ale unor opere literare se înfățișau aici privitorului, așezate unele lângă altele cu grijă. Cărțile, majoritatea în format mare, își etalau cu mândrie îmbrăcămintea din piele de culoare închisă, precum și ornamentele aurii ale copertelor și cotoarelor. Unele erau chiar deschise și își expuneau scrierea gotică elegantă sau ilustrațiile cele mai prețioase.

În alte împrejurări, Tinka, și poate chiar și Isabela, ar fi examinat cu mai mare atenție și ar fi admirat acesle exponate deosebite, însă acum se grăbeau să intre în magazin.

În interiorul anticariatului avură la început dificultăți în a recunoaște ceva, deoarece ochii lor, obișnuiți cu lumina soarelui, trebuiră să se adapteze mai întâi la atmosfera mult mai obscură. Le întâmpină un miros minunat de piele, de hârtie tipărită, veche, și un iz de eucalipt.

Încăperea în care se aflau acum părea să adăpostească surprinzător de multe cărți, în ciuda mărimii sale relativ mici. Acestea stăteau cu eleganță spate în spate pe rafturile care se întindeau în cea mai mare parte până la tavanul foarte înalt și acopereau complet, unul lângă altul, lățimea peretelui. Ceea ce era neobișnuit erau diferitele modele de rafturi. În mod evident, niciunul nu se găsea aici în dublu exemplar. Fiecare raft era un unicat.

În timp ce Isabela se uita în jur încă impresionată, Tinka, după o scurtă ezitare, făcu câțiva pași și observă un bătrân care stătea în fața ei în mijlo-

cul unui morman înalt de cărți vechi la o masă masivă din lemn de culoare închisă, privind-o extrem de prietenos.

— Bună ziua, domnișoarelor, cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu un zâmbet blând pe fața zbârcită.

Tinka avu sentimentul că nu mai auzise niciodată o voce atât de blajină, de profundă și de melodioasă. Singurul lucru care diminuea puțin acest efect era bomboana care făcea zgomote ușoare în timp ce vorbea bătrânul. „Probabil că de aici vine mirosul de eucalipt din încăperea“, se gândi Tinka.

Cu o voce nesigură, înceată, spuse:

— Bună ziua. Dumneavoastră sunteți Antonius?

— Da, copila mea! Și cine sunteți voi?

Tinkăi i se păru că omul acela lăsa fiecare silabă care îi iese din gură să se dizolve mai întâi pe limbă și realmente o degustă, pentru ca după aceea să-i poată conferi exact tonalitatea potrivită. Pentru simțurile ei, cuvintele rostite de Antonius sunau ca o muzică. În ciuda zăpăcelii, răspunse acum cu o voce mai fermă:

— Scuzați-mă, vă rog, domnule... ăă... Antonius. Aceasta, zise și își puse scurt mâna pe umărul Isabelei, este prietena mea Isabela, iar eu mă numesc Tinka.

Antonius dădu încet din cap și o privi cu un interes nedisimulat. Totuși, Tinka nu se lăsă intimidată și continuă hotărâtă:

— Da. Și am dori să vă arătăm ceva.

Scoase cu grijă scrisoarea din rucsac, în timp ce Antonius răspunse pe un ton șarmant:

— Asta mă bucură nespuse de mult! Ei bine, veniți puțin mai aproape, voi două.

— Da. Desigur, se bălbâi Tinka. Deci... Aici este... Ăă... Deci mi-a parvenit o scrisoare. Și apăreți și dumneavoastră în ea. Adică, vreau să spun că sunteți menționat în ea. Dar, vă rog, citiți-o singur.

Bătrânul zâmbi pe sub mustață și luă cu grijă foaia de hârtie pe care i-o întinsese Tinka. Își puse pe nasul cărnos o pereche de ochelari cu ramă din corn surprinzător de mari și începu să citească, în timp ce chipul său se întuneca tot mai mult. După ce termină, spuse foarte încet, ca și cum ar fi vorbit doar pentru sine:

— Vai, cine ar fi crezut una ca asta! Deci s-a ajuns, într-adevăr, până aici...

— Poftim? izbucni Tinka. Ce a ajuns până unde?

Însă anticarul părea să nu o audă. Se ridică de pe scaunul care scârțâia și se îndreptă spre intrarea magazinului, după ce puse destul de neglijent ochelarii înapoi pe masă. Tinka și Isabela observară faptul că, pentru vârsta lui, se mișca surprinzător de elegant și de vioi. Părul bogat și ondulat îi înconjură chipul simpatic cu o lumină argintie strălucitoare când pași pentru scurt timp în lumina soarelui ce venea de afară prin ușa de sticlă ușor prăfuită.

Tinka abia mai rezista să-l privească pe Antonius, care se mișca cu un calm și o stăpânire de sine aparent nemărginite, fără să-l asalteze cu toate întrebările care îi stăteau pe limbă. Pe de altă parte, se simțea atrasă într-un mod plăcut de aura prietenoasă și caldă a bărbatului, care în acel moment răsuci plăcuța la intrarea în anticariat, în așa fel încât inscripția „Închis“ să fie orientată spre exterior. Astfel, cele două fete stăteau oarecum stânjenite în penumbra neobișnuitului anticariat, privindu-l cu nerăbdare pe proprietarul acestuia.

— Vă e foame? Aș putea să vă aduc niște biscuiți cu ciocolată delicioși! Și poate un ceai? se auzi acum vocea blajină de bas a anticarului dintr-o încăperea din spate, unde tocmai dispăruse.

Tinka și Isabela se priviră întrebător și se înțeleseseră printr-o înclinare scurtă din cap, așa că Tinka răspunse cu o voce puțin mai ridicată:

— Da, vă rog, cu dragă inimă. Ceai și biscuiți e foarte bine!

În timp ce din holul în spatele căruia se pare că se afla Antonius se auziră zgomote ușoare de la vesela care zdrăngănea, Tinka, întoarcându-se spre Isabela, îi șopti emoționată:

— Vezi, am știut eu că există! Și știe ceva și despre scrisoare!

Înainte ca Isabela să poată răspunde, îl auziră pe Antonius strigând din nou:

— Veniți în spate și luați-vă două scaune!

Tinka se îndreptă fără ezitare spre holul îngust, urmată de Isabela, care era puțin nesigură și privea circumspect.

— Chiar la stânga sunt două scaune pliante din lemn rezemate de perete. Din păcate, momentan nu vă pot oferi ceva mai bun, fiindcă am foarte